

D ů v o d y:

Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jest přisvědčiti dovolateli, že odvolací soud posoudil věc nesprávně s právního hlediska, vyhověv žalobě. Sporné pohledávky byly postoupeny žalobkyni jejím dlužníkem firmou Max K. a žalovaný byl o postupu vyrozuměn před tím, než o jmění této firmy bylo zahájeno vyrovnací řízení. Tím přešly pohledávky ty již před zahájením vyrovnacího řízení ze jmění firmy K. v majetek žalobkyně, nebyly v době zahájení vyrovnacího řízení již částí jmění firmy K. a nepodléhaly proto předpisům vyrovnacího řádu o vlivu zahájeného vyrovnacího řízení na jmění dlužníkovu (§ 7 vyr. ř. z roku 1914, který přichází tu k platnosti). Byla proto žalobkyně oprávněna požadovati na žalovaném zaplacení postoupené jí pohledávky. Žalovaný však pohledávky ty jí nezaplatil, nýbrž složil dlužnou částku na soudě proto, že byl vyrovnacím správcem Dr. F-em vyzván, aby veškeré platy na pohledávání firmy K. konal výhradně k jeho rukám, a, když soudní složení se již stalo, nedal Dr. F. jako vyrovnací správce souhlas k tomu, by složené peníze byly vydány žalobkyni, proto, že někteří věřitelé ve vyrovnacím řízení neuznávali postup z důvodu odporovatelnosti. Z řečeného plyne, že Dr. F., poslav žalovanému výzvu, by na pohledávání firmy K. konal platy jemu, nemohl míti na mysli jiné pohledávky, než právě pohledávky sporné, žalobkyni postoupené, neboť nebylo tvrzeno, že ještě jiné částky, než zažalované byl žalovaný firmě K. dlužen, a že se pokládal mocí svého úřadu jako vyrovnací správce za oprávněna v zájmu vyrovnacích věřitelů požadovati zaplacení těchto pohledávek k svým rukám a tak zameziti, by žalobkyni nebyly postoupené pohledávky žalovaným zaplacený pro předpokládanou jich odporovatelnost. I když vyrovnací správce jest jen osobou převědnou a kontrolní, jehož povinnost a zodpovědnost jsou vymezeny §§ 31 a 32 vyr. ř. a nemůže proto zasáhnouti do toho, co jest jen věcí vyrovnacího dlužníka a jeho věřitelů, jest v souzeném případě uvážiti, že se vyrovnací správce Dr. F. jako právník pokládal za oprávněna zameziti výplatu zažalovaných pohledávek žalobkyni a požadovati jejich výplatu k svým rukám. Když tomu tak, nelze žádati na žalovaném jako laikovi, by byl s to posouditi, která z osob byla oprávněným věřitelem. Byl proto žalovaný za tohoto stavu věci oprávněn složit dluh podle § 1425 obč. zák. na soudě a složením tím byl zproštěn podle tohoto zákonného ustanovení svého závazku proti žalobkyni.

Čís. 12140.

Dlužník nemůže žádati, by mu zůstala volnou určitá část výtěžku vnučené správy nemovitosti nutná k jeho výživě.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1932, R II 359/32.)

Za exekuce vnučenou správou dlužníkovy nemovitosti vyhověl s o u d prvé stolice návrhu dlužníka, by mu z výtěžků vnučené správy byl přikázán měsíční peníz, pokud se týče, že mu musí zůstatí volných

2.000 Kč ročně. Rekursní soud zamítl dlužníkův návrh. Důvody: Právem stěžuje si vymáhající věřitelka na to, že první soud s poukazem k § 330 druhý odstavec ex. ř. rozhodl, že dlužníku musí zůstatí volným roční důchod 2.000 Kč. Neboť exekuční řád neustanovuje při vnučené správě nemovitosti a práv všeobecně, že dlužníku musí zůstatí volným určitý peníz, řečené ustanovení vztahuje se jen na výměny a dlužník ani netvrdí, že zabavené právo jest výměnou, nýbrž žádá přiznání výživného jen proto, že exekucí ztratí jediný pramen své výživy. To však není zákonným důvodem k obmezení exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční řád ve svém oddílu, jednajícím o vnučené správě (§§ 97 až 132 ex. ř.) neustanovuje nikde, že by dlužníku musila zůstatí volnou určitá částka z výtěžku vnučené správy nutná k jeho výživě, a nepochybil proto rekursní soud, když zamítl návrh stěžovatelův v tomto směru.

Čís. 12141.

Povinný a jiní účastníci mohou si stěžovati (§ 68 ex. ř.) na nezákonné provedení dražby svršků výkonným orgánem, třebaže byli při dražbě a neučinili proti ní námitek.

Právo uplatnití vadnost dražební vyhlášky stížností podle § 68 ex. ř. proti dražbě nelze povinnému upřítí z důvodu, že se měl na dražbu připravit a vadnost vyhlášky ohlásit výkonnému orgánu.

Exekuční soud, shledav závadu při výkonu dražby svršků a zjedná vaje nápravu podle § 68 ex. ř., může zrušit dražbu a příklep a jest po případě i oprávněn zakázatí vydražiteli zcizení, zatížení a nakládání s vydraženými svršky. K vůli nápravě jest exekuční soud oprávněn naříditi i vrácení vydražených svršků vydražitelem, předpokládajíc, že se vrácení může státí bez porušení práv, jichž jinak vydražitel nabyt, na příklad tím, že jsa držitelem bezelstným, učinil na vydražené svršky náklad, pro něž mu náleží zadržovací právo podle §§ 471, 331 obč. zák., nebo že svršky ty bezelstně zcizil (§ 329 obč. zák.). O těchto nárocích nepřisluší rozhodovati exekučnímu soudu v exekučním řízení, nýbrž lze o nich rozhodovati jen ve sporu.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1932, R II 414/32.)

Při vnučené dražbě svršků byl prodán také autobus, jenž nebyl uveden v dražební vyhlášce na soudní desce ani na obecní desce, byl však uveden ve vyhláškách, jež dostali od soudu dlužník a vymáhající věřitelé. Stížnosti dlužníka podle § 68 ex. ř., v níž navrhoval, by dražba a udělení příklepu ohledně autobusu byly zrušeny jako zmatečné a by vydražiteli bylo uloženo po pravomoci usnesení vrátiti autobus soudu a by mu bylo zakázáno, do té doby autobus zciziti, zatížití, zavaditi a jakkoliv s ním nakládati soud prvé stolice v celém rozsahu vyhověl s tím, že po pravomoci usnesení bude nařízena dražba autobusu.